

ІХ ІМЁНЫ НОСЯЦЬ ВУЛІЦЫ НАШАГА ПАСЁЛКА

Яны былі такімі маладымі
Разумнымі, прыгожымі,.. жывымі
Калі ж напаў на край наш люты вораг,
З народамі разам раздзялілі гора.

Была вайна...

Была вайна ...

Была вайна...

Зямля гарэла,

Гарэлі вёскі, гарады.

Была бяда,

Яна хацела,

Жывое знішчыць на зямлі.

Была вайна...

Аб гэтым сведчаць,

Званы Хатыні, курганы,

Кожны з нас павінен ведаць,

Як на франтах ішлі баі.

Была вайна...

На сэрцы раны,

Яны ў памяці ў нас.

Была вайна...

КАРТА ПАСЁЛКА

Карта знаходзіцца ў альбоме
“Вуліцы нашага пасёлка”,
які ў свой час падрыхтавалі
ўдзельнікі літаратурна-
краязнаўчага клуба
“Спадчына” пры
Астрынскай дзіцячай
бібліятэцы.

- 1 – вуліца Слатвінскага
- 2 – вуліца Жукоўскага
- 3 – вуліца вуліца Станкевіча
- 4 – вуліца Міхалёва

Мікалай Слатвінскі

Мікалай Мікалаевіч Слатвінскі

нарадзіўся ў Астрыне ў сям’і батрака. Ён наладжвае сувязь з членам КПЗБ Гардзеічыкам, які ў той час быў сакратаром Астрынскага акружнага камітэта КПЗБ. У 1938г. выбіраецца сакратаром падпольнай камсамольскай арганізацыі і разам з Жукоўскім П.В. Вашкевічам У., Сакута У., Крыўцом В. вядзе актыўную барацьбу супраць панскай Польшы. Пасля ўз’яднання БССР ў 1939г. М.Слатвінскі прымае актыўны ўдзел у пераўтварэннях на тэрыторыі Астрыны. Добра Мікалай, па ўспамінах маці валодаў польскай, беларускай, рускай і нямецкай мовамі. Ён вярнуўся дамоў з Гродна і ўключыўся ў барацьбу супраць нямецка-фашыстскіх захопнікаў. Мікалай піша і распаўсюджвае лістоўкі сярод насельніцтва, стварае падпольныя групы, арганізуе збор дружын, харчавання, адзення, перадае ўсе гэта ў партызанскі атрад. А ў чэрвені 1942г Мікалай загінуў. Здарылася гэта так Восенню 1942г. фашысты ўзмацнілі барацьбу супраць партызан. Па рашэнню партызанскага штаба атрад быў разбіты на групы па 5-6 чалавек. Група ў якой знаходзіўся Слатвінскі, была ў лесе Бараніха, каля в. Шастакі. Мікалай, вярнуўшыся з задання, адпачываў у зямлянцы. Раптам ён убачыў нямецкія каскі. Гэта здраднік прывёў немцаў да партызанскай зямлянкі. Мікалай аддаў загад: “К бою!” Але закончыліся патроны ў кулямёце. Не было ў жывых П.Жукоўскага, В.Крыўца. Заставалася адна граната. Граната паляцела ў немцаў, прагрымеў узрыў. У гэты час прагучала кулямётная чарга-і Мікалай упаў мертвым. Пахаваны Мікалай з сябрамі на Астрынскіх могілках, недалёка ад уваходу. Загінуў юнак у 19-гадовым узросце. Пасмертна быў узнагароджаны ордэнам Вялікай Айчыннай вайны 1 ступені. Імя Мікалая Слатвінскага носіць вуліца ў паселку, лепшыя піянерскія атрады Астрынскай і Шчучынскай школ былі названы ў яго гонар.

Помнік на магіле герояў-падпольшчыкаў

Магіла герояў-падпольшчыкаў

Так выглядаў першы помнік на магіле Мікалая Слатвінскага, Пятра Жукоўскага і іх сяброў. Спачатку яны былі пахаваны ў вёсцы Шастакі, каля якой загінулі. Перазахаванне было праведзена ўжо пасля вайны, у 1950 годдзе быў пастаўлены гэты абеліск. Прастаяў ён да 2013 года

Вуліца Слатвінскага

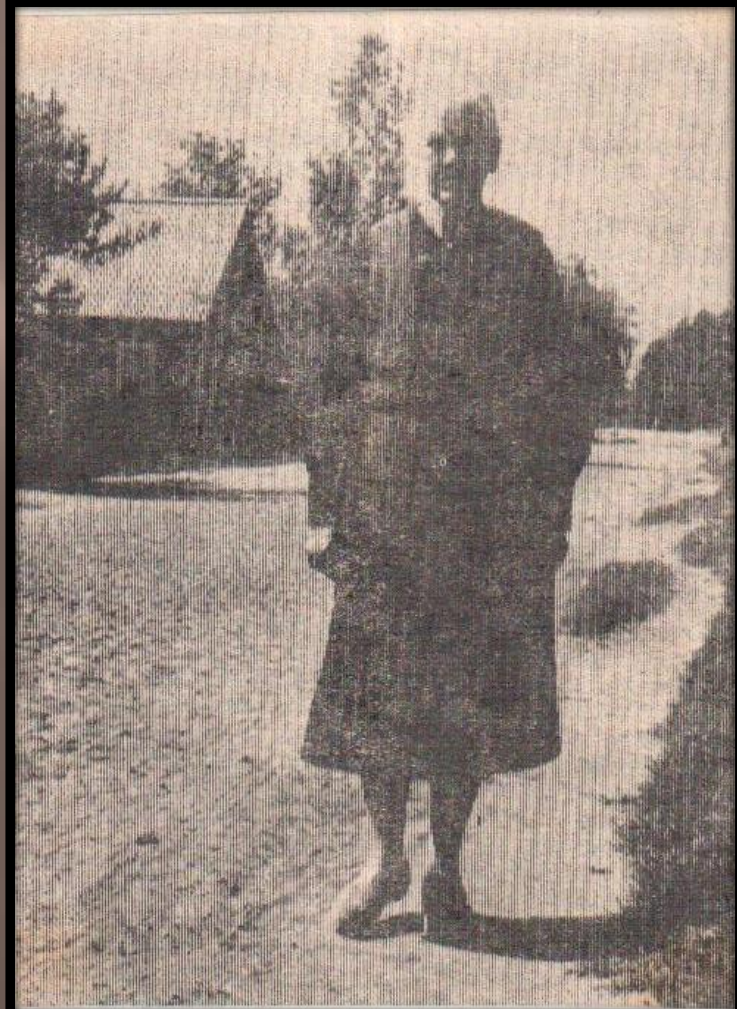
На вуліцы, якая носіць імя сына

Маці кліча ў лузе сына
Кліча роднага свайго —
Асыпае жар каліна
Над магілаю яго.

І гарыць зарой магіла
Ў рыжай восеньскай траве.
Смерць героя не скасіла —
У яркім водбліску жыве.

А. Бялевіч

Маці Мікалая Слатвінскага Аляксандра
Фамінічна Слатвінская на вуліцы, якая
носіць імя яе сына (здымак 1978 года)

Пётр Жукоўскі

Пётр Васільевіч Жукоўскі

нарадзіўся ў весцы Чудава Наўгародскай вобласці. Да вайны пражываў у Заходняй Беларусі. Веў рэвалюцыйную агітацыю, прапаганду сярод насельніцтва, распаўсюджваў лістоўкі. За што неаднаразова быў арыштаваны польскімі ўладамі. Пасля ўз'яднання Беларусі працаваў у Астрыне старшыней Астрынскага сельпа. 3 мая 1942г. Пётр з'яўляўся членам Баранавіцкага акружнага антыфашысцкага камітэта, быў упаўнаважаным па Васілішкаўскаму раену. У канцы мая 1942г. прыйшоў у партызанскі атрад імя Ленінскага камсамола. Выконваючы чарговае заданне, Жукоўскі з таварышамі нарваўся на засаду і загінуў у баі. Пахаваны ў брацкай магіле ў Астрыне, разам з Мікалаем Слатвінскім і сябрамі.

Вуліца Жукоўскага

Антон Станкевіч

Антон Васільевіч Станкевіч

нарадзіўся ў 1916г. у в.Любча пад Барысавам. У весцы скончыў сямігодку. У 1933г. уступіў у камсамол. Падчас службы ў радах Чырвонай арміі скончыў тэхнічныя курсы. З 1936г. член КПСС. У 1939-1941гг. працаваў у Свідзілі сакратаром райвыканкама. Пад час акупацыі Свідзіля разам з сям'ёй эвакуіраваўся ў Любчу. Штаб партызанскага руху БССР накіраваў Антона Васільевіча камандуючым узвода ў Заходнюю Беларусь для арганізацыі партызанскага руху. Асноўнай прычынай важнага загаду была даваенная праца ў гэтых мясцінах. У выніку актыўнай дзейнасці партызана, Станкевіч стаў важнай персонай для фашыстаў. Нямецкае камандаванне за галаву жывога Станкевіча давала 40тыс. марак або 20тыс. марак за мёртвага. Паводле ўспамінаў сакратара падпольнага Васілішкаўскага райкама КП(б)Б і аднаго з камандзіраў партызанскай брыгады імя Ленінскага камсамола А.Патапава, з 1 снежня 1943г. па 1 сакавіка 1944г. у брыгадзе адбылося каля 10 сутычак з байцамі Арміі Краевай. Канчаткова разбурыў надзеі на нейкае супрацоўніцтва “белых і “чырвоных” бой 15 лютага каля Вялікіх Бярозаўцаў. Паводле савецкіх дадзеных ў гэты дзень атрад АК колькасцю каля 150 чалавек атакаваў на хутары каля Вялікіх Бярэзаўцаў камандзіра брыгады імя Ленінскага камсамолу А.В.Станкевіча з сябрамі, якія вярталіся з разведкі з-пад Шчучына. У баі загінуў партызанскі камандзір Станкевіч, яго ад'ютант Лазар Кац і некалькі байцоў аховы. Пахаваны ў брацкай магіле ў цэнтры пасёлка.

Помнік на брацкай магіле

Марыя Рыгораўна Станкевіч (у цэнтры) з
дачкай (побач) на магіле мужа (фотаздымак
сярэдзіны 70-х гадоў)

Вуліца Станкевіча

Міхаіл Міхалёў

Міхаіл Васільевіч Міхалёў

нарадзіўся 21.08.1921г. у в.Слугавішчава Мажайскага раёна Маскоўскай вобласці ў сялянскай сям'і. У 1939 годзе скончыў сярэднюю школу і паступіў у Маскоўскі станкабудаўнічы інстытут. У войску з 1939 года, камандзір стралковага ўзвода. З верасня 1943 года – партызан, камісар атрада імя Р.І.Катоўскага брыгады імя Ленінскага Камсамола. Пасля вайны працаваў сакратаром, а са жніўня 1945г. намеснікам старшыні Васілішкаўскага райвыканкама. Карыстаўся вялікім аўтарытэтам сярод насельніцтва. Быў простым, сціплым і мужным чалавекам.

4 лютага 1948 года ён праводзіў сход, на якім вырашалася пытанне арганізацыі калгаса ў в.Матылі. Пасля сходу ў хаце аднаго з вяскоўцаў яны адпачывалі і гаварылі аб будучыні. Вакно было адчынена, завешана фіранкай. Міхаіл Васільевіч сядзеў якраз каля вакна. Прагучаў стрэл. Забіты Міхалёў упаў, яму трапілі ў вісок. Стрэл быў смяротны. Арганізаваныя пошукі забойцы нічога не далі. Але ўсе гаварылі аб тым, што без здрадніка не абышлося. Толькі хто быў той здраднік, так і не даведаліся. Яму было 27 гадоў. Пахаваны Міхаіл Васільевіч на Астрынскіх могілках, У 1951 годзе на магіле быў пастаўлены абеліск. Цяпер адна з вуліц пасёлка носіць яго імя.

Працяг гісторыі ...

Нечакана гісторыя М.В.Міхалёва атрымала працяг у наш час. Пасля яго гібелі ў Астрыне засталася яго маладая ўдава з гадавалай дачушкай. Сялянская дзяўчына з в.Голеўцы была партызанскай сувязной. З цягам часу яна выйшла замуж, нарадзіла дзяцей, але ніколі не забывала сваё першае каханне. Яна жыла ў Пінску, дачка жыве ў Маскве і зрэдку прыязджае на магілу бацькі. А ў пачатку 2000г .Астрыну ўскалыхнула навіна: Марыя Венедзіктаўна Міхалёва (Якімовіч да замужжа) прыехала ў Астрыну. Хутка сціплы абеліск на праваслаўных могілках замяніў шыкоўны помнік, а дзецям яна наказала пахаваць яе ў Астрыне, побач з яе Мішам. Цяпер на адной з пліт на магіле з'явіўся кранаючы надпіс: “Мілы, я прыйшла да цябе!” А з помніка ўсміхаюцца нам двое маладых, прыгожых, шчаслівых людзей. Яны разам і цяпер ужо назаўсёды.

Абеліск на магіле Міхалёва М.В.

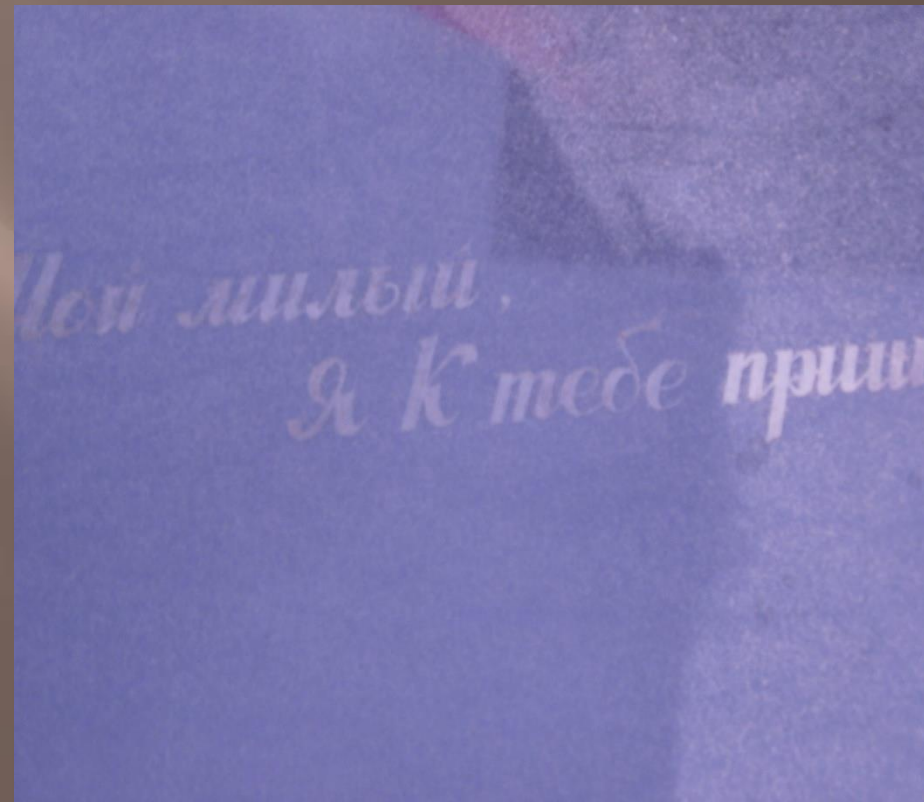
Дзень сягодняшні:

Помнік, які Марыя
Венедзіктаўна
паставіла ў 2000
годзе.

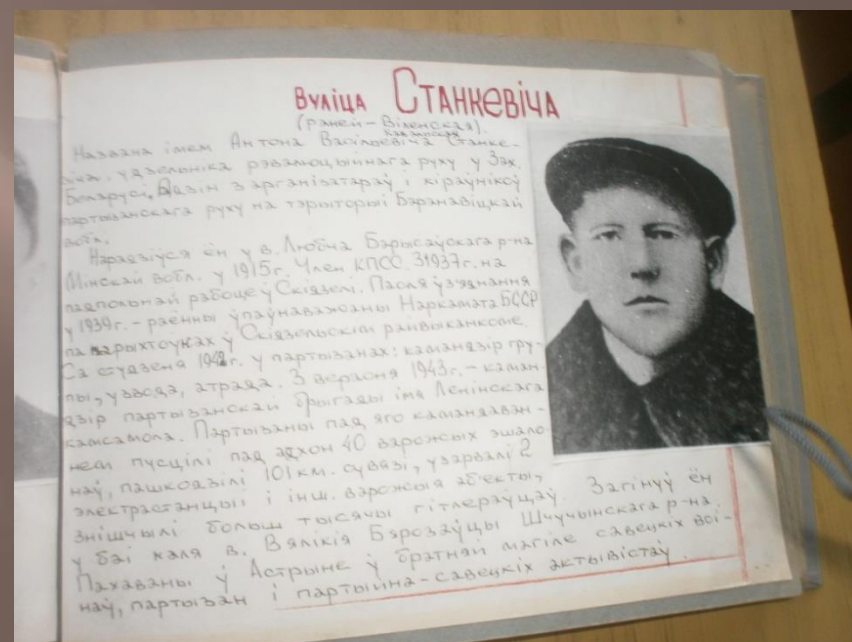
Так выглядає магіла цяпер:

Па старонках альбома “Вуліцы нашага пасёлка” клуба “Спадчына”

Гартаем старонкі далей...

Наш альбом расказвае аб назвах усіх вуліц пасёлка, але мы затрымалі Вашу ўвагу толькі на вуліцах, якіяносяць імёны тых, хто аддаў сваё жыццё за шчасце і долю сваёй роднай зямлі. Дзякуючы ім вось ужо 70 год мы жывём пад мірным небам. Давайце не забываць аб гэтым! Да новых сустрэч!

Пра подзвігі не марылі, не снілі,
Жылі толькі чаканнем Перамогі,
Цяпер стаім ля брацкай іх магілы,
Сюды вядуць нас памяці дарогі.

Па вуліцах, дзе назвы – іх імёны,
Дзе некалі і іх хадзілі ногі,
Наш час шыбуе смела і натхнёна,
Свае шукае ў будучым дарогі.

А ім нясём мы кветкі на магілу,
З удзячнасцю кладзём іх і з пашанай
За тое, што красуе край наш мілы,
І ўсход сонца бачым кожным раннем.

Матэрыял падрыхтаваны членамі літаратурна –
краязнаўчага клуба “Спадчына” пры Астрынскай
гарпасялковай бібліятэцы. Кіраўнік клуба
Сцяпанчанка Г.А.

Аўтар: Сцяпанчанка Г.А.

Дызайн: Сцяпанчанка Г.А.,

Сцяпанчанка Аляксандра.

Астрына